

kleta je videti v belem sijaju. Oživljajo jo le gadi, martinčki, cvrkutajoče kobilice in škržati, ki sem prvič slišal njihovo sončno, žagajočo pesem. Oči so mi bile še navajene visokih, zelenih pobočjih, senčnih senožeti in gozdov, zato je bil pogled na to zemljo dolgočasen in žalosten. In vendar sem v prvem trenutku čutil, kako mi je dušo na nerazumljiv način pritegnila nase. Saj je bilo za moje oko in srce veliko in preveč stvari, da me je lahko pijanilo do omame. Mehki glasovi zvonov, mističen mrak katedrale z velikimi podobami na stenah, pisana krama, ki se je nisem mogel dovolj nagledati, tuje vasi, tuji romarji, tuje pesmi in narečja, ki sem jih slišal prvič v življenju. Večer, ko se je Gorica kakor iz temnega brezna bliskala v stoterih lučih... Vse te novosti, vsa ta čuda so mrknila v mojem spominu, pobledele stopila v ozadje poznejših dogodkov, ostal pa mi je vtis južnega sonca, ki se je odbijalo od pokrajine kakor od zrcala. Obsočje in Furlanska ravan, Brda in vsa meglena daljava do Karnskih Alp — ena sama slepeča luč od zemlje do neba... Menda spi v vseh ljudeh prastaro, nikoli do konca utešeno hrepenenje po soncu. V meni se je takrat prebudilo. In ni več ugasnilo.

OKTOBRSKA POLNOČ

JOŽA ŠELIGO

*Temni plamen gozdov nenehno gori,
črni plamen gozdov nenehno šumi
v polnočnem vetru.*

*Burja krvave liste odnaša,
nagelj na oknu ko lučka ugaša
v brezupno polnoč.*

*Okoli tebe umorjena jesen. —
Oreh pred hišo se je osul,
na bregu, pod listjem spomin je zasnul.*

*Glej, zdaj boš šla sama v jesensko polnoč,
roke na lica dejala,
glej, zdaj boš šla sama v veter pojoč
in v drobne dlani zajokala.*

*Veter bo v krilo, v lase ti zavel,
na ustna rdeč ti bo list priletel;
nalahno ga boš poljubila.*